

Ud over tilsidesættelsen af de nævnte bestemmelser i grundforordningen er også princippet om den berettigede forventning tilsidesat.

— Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190

Der er ingen tvivl om, at også generelle retsakter, såsom forordninger, skal være tilstrækkeligt begrundet, og det gælder specielt de bestemmelser, som direkte berører de interesser, de enkelte kategorier af erhvervsdrivende har (i dette tilfælde de italienske sukkerroeproducenter).

Forordning (EF) nr. 1361/98 indeholder ingen begrundelse for, at der fastsættes en afledt interventionspris for fem andre medlemsstater, men ikke for Italien. Der gives heller ingen begrundelse i forordning (EF) nr. 1360/98 med hensyn til fastsættelsen af interventionsprisen.

— Tilsidesættelse af lighedsgrundsætningen

Mens der i artikel 1 i forordning (EF) nr. 1361/98 ikke er fastsat en afledt interventionspris for hvidt sukker for Italiens vedkommende, er der fastsat en sådan interventionspris for Det Forenede Kongerige, Irland, Portugal, Finland og Spanien.

Den italienske regering gør gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af lighedsprincippet og forskelsbehandling, selv om den ikke er klar over, hvorfor der ikke er fastsat en afledt interventionspris for Italiens vedkommende, mens der er fastsat en sådan interventionspris for de øvrige medlemslande.

⁽¹⁾ EFT L 185 af 30.6.1998, s. 3.

⁽²⁾ EFT L 185 af 30.6.1998, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 177 af 1.7.1981, s. 4.

Appel iværksat den 17. september 1998 af Proderec — Formeção e Desenvolvimento de Recursos Humanos, ACE, til prøvelse af dom afsagt den 16. juli 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-72/97, Proderec — Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos, ACE, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-341/98 P)

(98/C 340/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. september 1998 iværksat appel af Proderec — Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos, ACE, ved advokat Manuel Rodrigues, Lissabon, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luísa Maria Miranda Sousa Pires, 4A, rue Jean-Jaurès, til prøvelse af dom afsagt den 16. juli 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde afdeling) i sag T-72/97, Proderec — Forma-

ção e Desenvolvimento de Recursos Humanos, ACE, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Dommen afsagt i sag T-72/97 ophæves.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Retten har tilsidesat fællesskabsretten ved bedømmelsen af de under sag T-72/97⁽¹⁾ fremførte anbringender og argumenter.

⁽¹⁾ EFT C 166 af 31.5.1997, s. 16.

Sag anlagt den 18. september 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-342/98)

(98/C 340/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 18. september 1998 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gérard Berscheid, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser dels efter artikel 2 i Kommissionens direktiv 95/33/EF af 10. juli 1995 om ændring af Rådets direktiv 82/471/EØF om visse produkter, der anvendes i foderstoffer⁽¹⁾, dels artikel 4 i Kommissionens direktiv 95/44/EF af 26. juli 1995 om de betingelser, hvorunder visse skadegørende planter, planteprodukter og andre objekter, der er anført i bilag I-V til Rådets direktiv 77/93/EØF, må føres ind i eller flyttes inden for Fællesskabet eller visse beskyttede zoner inden for dette med henblik på forsøg, forskning eller planteforædling⁽²⁾ samt artikel 2 i Kommissionens direktiv 96/78/EF af 6. december 1996 om ændring af visse bilag til Rådets direktiv 77/93/EØF om foranstaltninger mod indslæbning i Fællesskabet af skadegørere på planter eller planteprodukter og mod deres spredning inden for Fællesskabet⁽³⁾, da det ikke inden for de foreskrevne frister har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme disse direktiver.

2. Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-335/98 anførte. De i direktiverne fastsatte frister udløb henholdsvis den 30. juni 1996, den 1. februar 1996 og den 1. januar 1997.

⁽¹⁾ EFT L 167 af 18.7.1995, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 184 af 3.8.1995, s. 34.

⁽³⁾ EFT L 321 af 12.12.1996, s. 20.

Sag anlagt den 22. september 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-346/98)

(98/C 340/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. september 1998 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Richard Wainwright og Michael Shotton, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Irland ikke har overholdt sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/60/EF af 20. december 1994 om fjortende ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget og offentliggjort de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, og/eller ikke har underrettet Kommissionen herom.

— Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

EF-traktatens artikel 189, hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde de frister for gennemførelsen, der er fastsat i direktivet. Denne frist er udløbet den 20. december 1995, uden at Irland har fastsat de bestemmelser, der

er nødvendige for at efterkomme det direktiv, der er nævnt i Kommissionens påstande.

⁽¹⁾ EFT L 365 af 31.12.1994, s. 1.

Sag anlagt den 22. september 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-347/98)

(98/C 340/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. september 1998 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Dimitrios Gouloussis og Peter Hillenkamp, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 2, litra f), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71⁽¹⁾, idet det har opkrævet personlige bidrag på 13,07% af belgiske pensioner for erhvervs sygdomme til personer, som ikke er bosat i Belgien og ikke længere er omfattet af den belgiske sociale sikringsordning.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Personer, som ikke længere er arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende i Belgien og som har overført deres bopæl til en anden medlemsstat, er udelukkende omfattet af lovgivningen i denne medlemsstat. Som følge deraf er de belgiske myndigheder ikke berettigede til at opkræve bidrag af belgiske pensioner for erhvervs sygdomme fra personer, som befinder sig i en sådan situation.

Det er med urette, at Belgien henviser til de i artikel 52 i forordning (EØF) nr. 1408/71 fastsatte ydelser til personer, som rammes af en arbejdsulykke eller pådrager sig en erhvervs sygdom. Disse ydelser er ikke ydelser i anledning af sygdom i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i forordningens første afsnit, men derimod andre naturlige ydelser, som har til formål at opfylde de særlige behov som følge af arbejdsulykker eller erhvervs sygdomme. I modsætning til reglen i artikel 33, er det ikke i henhold til afsnit 4 i forordning (EØF) nr. 1408/71 muligt for den kompetente medlemsstat at tilbageholde bidrag til finansiering af ydelser som følge af en arbejdsulykke eller en erhvervs sygdom.

⁽¹⁾ EFT 1971 II, s. 366.